

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 41.

Femte Session.

18de Møde.

Lørdagen den 29. October.

(Forts.)

Finantsministeren (forts.): Den første Bestemmelse er den, at de, som have deres Hovedindtægt af Naturalyhelser, Embedsportler, Gebyrer, Procenter eller deslige, ikke skulle komme i Betragtning. Denne Bestemmelse fandt ogsaa Sted i 1847, og det endog i en større Stringent, forsaavidt ikke blot de vare udelukkede, som heraf havde Hovedindtægter, men overhovedet alle de, som havde Indtægter paa denne Maade, men det blev dog ved den senere praktiske Udførelse ad Administrationens Bei fortolket noget lempeligere. Den sande Mening med denne Bestemmelse kan kun være, at der kan være retlig Grund til at udelukke dem, som have deres Hovedindtægter af saadanne uviste Indtægter, fordi disse ere større under en Dyrtd, end naar en saadan ikke finder Sted, ideimindste forsaavidt Dyrtiden, saaledes som Tilfældet er iaar, staaer i Forbindelse med den almindelige Velstand i Landet, og ikke er en Følge af almindelig Glendighed. Med Hensyn til dem, som have Embedsford, eller som have deres Hovedindtægt i Naturalyhelser, er det ligesom givet, at det maa være dem af mindre Betydning, om de første Livsforhold, som de selv modtage in natura, ere noget høiere i Priis eller ikke, men det Samme gælder ogsaa for en stor Deel om dem, som have uviste Indtægter af Sportler og Gebyrer o. s. v., fordi det under saadanne Forhold som de nærværende er en Kjendsgjerning, at sige Bestillingsmands Indtægter stige ganske overordentligt. Der vil iøvrigt herved kun være Spørgsmaal om forholdsviis Jaa,

da allerede den Grændse, som er fastsat som Maximum for Tillæget, nemlig 800 Rbd., vil udelukke en heel Deel af saadanne Bestillingsmand, men der er dog flere, hvorpaa det vil finde Anvendelse. Fremdeles er der foreslaaet at udelukke dem, som ved Siden af deres lovbestemte Lønning af Staten have Bivindtægter, der staae i Forbindelse med deres offentlige Stilling, og hvortil der ved Lønningsfastsættelse er taget Hensyn, saasom Districtslæger. Naar en Districtslæge kun er lønnet med 4 eller 600 Rbd., saa er der naturligtviis fra Statens Side taget Hensyn til, at en saadan Mand netop ved den ham af Staten anviste Stilling har Leilighed til at skaffe sig endog en betydelig større Indtægt ved privat Praxis, og der synes derfor ikke at være Grund til at stille en saadan Embedsmand i Klasse med de lavest lønnede Underklasser. Den 3die Undtagelse angaaer dem, for hvem Lønningen af Staten ikke afgiver Hovederhverv, eller som vitterligt ere fornuende. Ogsaa denne Bestemmelse kan det i de enkelte Tilfælde være vanskeligt nok at gennemføre, og den kan kun gennemføres, naar man vil erkende Rigtigheden af, at denne Lovs Udførelse maa være en Administrations- sag, som ikke kan gøres til Gjenstand for Lands Lov og Ret. Det er en Bestemmelse, der ligesom den, jeg tillod mig at omtale før, nemlig Distinctionen mellem Gifte og Ugifte, ikke vilde passe i et Gage-reglement, medens jeg antager, at den kan passe i en Gratialelov som den nærværende. Uagtet de Bausfælligheder, som ere forbundne med denne Bestemmelses Udførelse for Administrationen i Almindelighed og specielt for Finantsministeren, saa kan jeg dog ikke finde det rigtigt, at man skulde fravige den. Af den Erfaring, som man gjorde